

[Kjær.]

og Telegrafvæsenet forstaar, at inden længe vil Forbindelsen mellem Fastlandet og en Række Øer være afbrudt, og derfor udsender man en Meddelelse om, at disse Øer maa forsyne sig med tilstrækkelige Fødevarer og andre nødvendige Ting, og der tages fat derpaa. Men Isbrydningstjenestens meddeler kun, at man nu endelig har fundet sig foranlediget til at sætte en tredje Isbryder ind, nemlig den lille „Bryderen“, der, saa vidt jeg har forstaaet, blev sendt til Tjeneste i Køge Bugt. Det meddeles ikke uden Stolt-hed, at „Lillebjørn“ har indbragt to Skibe til Svendborg, og at „Stærkodder“ har lavet en Rende fra Løgstør til Aalborg; men der var ganske vist det kedelige ved det, at den ikke turde tage nogle Skibe med sig af den halve Snes Stykker, der laa i Løgstør Havn.

Fredag den 29. er Situationen i Store Bælt alvorlig. Folk, som er erfarne med Hensyn til Isforholdene dernede, erklærer, at med vedvarende Frost og uforandret Vindstyrke og Vindretning vil Trafikkens Sammenbrud blive en Kendsgerning i Løbet af Timer. Fra Statsbanernes Side synes man ogsaa at have været klar over, at Vanskelighederne er betydelige, idet man paa det Tidspunkt inddrager Pladsvognene og en Del af Sovevognene. Men Isbryderne, altsaa de store Isbrydere, dem, der skulde kunne sættes ind i en virkelig vanskelig Situation, hører man stadig intet til.

Lørdag den 30. meddeles der, at Frost og Storm vedvarer, og Situationen bliver vanskelig ogsaa andre Steder end i Store Bælt og Limfjorden. Aarhusbugten faar meget betydelige og meget brede Isbarrierer, og der meddeles, at 8—9 Lastdampere sidder fast der, ligesom Kalundborg-Baadene har betydelige Forsinkelser. Man forbereder sig nu paa Lufttrafik, og først paa denne Dag er det, at man fra Isbrydningstjenestens Side kommer og meddeler, at nu skal „Storebjørn“ gaa ud Søndag Formiddag. Om Søndagen meddeles det fra Limfjorden, at den er fuldkommen isfyldt; Store Bælt har vanskelige Forhold med mange Timres Forsinkelse. Om Aftenen meddeles det, at Statsbaneisbryderne sidder fast. I det hele taget er Situationen Søndag Aften saa mørk, som det overhovedet kan tænkes, og først i det Øjeblik er det, man fyrer op under „Isbjørn“ og sætter hele Isbrydningmateriellet i Gang.

Om Mandagen den 1. er der meget faa Færger, der gaar, og der er meget betydelige Forsinkelser. Da forbereder man Isbaadstransport. Jeg gaar ud fra, at naar man forberedte den, var det Mening,

at den skulde sættes i Gang, og jeg tillader mig her igen at minde om en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Holger Larsen i 1929, da der ogsaa var Tale om at sætte Isbaadstransporten i Gang. Det ærede Medlem sagde — med Formandens Udtalelse skal jeg citere:

„Og hvad Isbaadstransporten over Sprogø angaar, vil jeg hævde, at ingen ansvarlig Mand vil tage Ansvaret derfor. Vore Isbaade hører hjemme paa et Fri-landsmuseum, hvis de da kan taale at staa i fri Luft.“

Det kunde jo være ganske interessant at faa at vide, om man nu, da man igen paa-tænkte Isbaadstransport, havde faaet anskaffet nye og bedre Isbaade, og hvordan Forholdene i det hele taget ligger.

Saa om Tirsdagen kom Tøvejret, og først fra det Tidspunkt var samtlige Isbrydere i Funktion.

Jeg har fremdraget disse Ting, fordi jeg mener, at de saa nogenlunde viser, hvordan hele Situationen laa. Frosten tog til, Stormen rasede, Isen hobede sig op, alle traf Foranstaltninger mod den kommende Issituation, kun Isbryderne laa roligt i Havn. Naar man ser paa disse Forhold, og erindrer sig de Udtalelser, jeg før nævnte, af det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, maa man vistnok sige, at de Ministre, ganske særlig den højtærede Handelsminister, som har Ansvaret for, at en saadan Situation har kunnet komme til at foreligge, ikke alene har manglet Evnen og heller ikke alene Viljen, men begge Dele. Jeg gaar nemlig ud fra, at de fleste ærede Medlemmer vil være enige med mig om, at det, til Trods for den Udtalelse, Handelsministeren nu har fremsat, er Handelsministeren, der har Ansvaret for den Isbrydningstjeneste, der her er Tale om — ellers vilde der jo ikke være nogen synderlig Mening i en Debat.

Nu kan man naturligvis sige — og det er blevet antydnet fra forskellig Side i Dag —, at det hele gik jo ikke saa galt, Tøvejret kom jo og frelste os fra det hele, Store Bælts-Trafikken var ikke standset i saa forfærdelig mange Timer, og Skærene klaredes paa det vigtigste Sted. Det er muligt, at man vil kunne berolige Gemytterne i visse Dele af Landet, ikke mindst den Del af Landet, som hedder København, med denne Forklaring, men man maa nu engang erindre sig, at der findes ogsaa en Verden uden for Verona, ikke mindst en Verden, som hedder Nordjylland. Man maa endvidere erindre sig, at i denne Del af Landet har man Limfjorden, og de Isvanskeligheder, man